

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวม และแบ่งหัวข้อที่ศึกษาดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. หลักการทางจิตวิทยาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.1 หลักการทางจิตวิทยาต่อการสอนสำหรับผู้เรียนช่วงวัย 6-12 ปี
 - 2.2 พัฒนาการทางด้าน การฟัง พูด อ่าน เขียน ของเด็กอายุ 6-12 ปี
3. ทฤษฎีการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ
4. การสอนภาษาอังกฤษ
 - 4.1 หลักการสอนภาษาอังกฤษ
 - 4.2 การพัฒนาทักษะทางภาษา
 - 4.3 แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา
 - 4.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
5. ชุดกิจกรรม
 - 5.1 ความหมายของชุดกิจกรรม
 - 5.2 ประเภทของชุดกิจกรรม
 - 5.3 องค์ประกอบของชุดกิจกรรม
 - 5.4 ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรม
 - 5.5 จิตวิทยาที่นำมาใช้ในชุดกิจกรรม
6. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 6.1 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 6.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 6.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. เจตคติ
 - 7.1 ความหมายของเจตคติ
 - 7.2 องค์ประกอบของเจตคติ

- 7.3 ลักษณะของเจตคติ
- 7.4 หน้าที่และประโยชน์ของเจตคติ
- 7.5 เครื่องมือการวัดเจตคติ
- 7.6 ชนิดของมาตราวัดเจตคติและการสร้าง
- 8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 ในประเทศ
 - 8.2 ต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นั้นได้กำหนดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษไว้ในทุกช่วงชั้น เนื่องจากภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญต่อพื้นฐานการเรียนรู้และการดำรงชีวิตในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ ในด้านการเรียนการสอนนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนับว่าเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนด้วยการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับอยู่คงทน และสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ คุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังต่อไปนี้

วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ

3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6. เป็นหลักสูตรการศึกษา สำหรับ การศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้ง

การเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสาร ด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหา อย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบท และจุดเน้นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์อย่างไร เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่า ต้องการอะไรจะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่า สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำ ไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)

2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4- 6)

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และ บทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่ง และคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและ คำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/ วันสำคัญ/ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง - พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและ นันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300 – 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

สาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง- พูด -อ่าน- เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน โดยกำหนดจากสาระหลักทั้งสิ้น ประกอบด้วย

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่ผู้วิจัยศึกษามีรายละเอียดดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ต. 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องที่ฟัง หรือ อ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน - คำสั่ง เช่น Give me a/an.../Draw and color the picture./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Don't eat in class. etc. คำขอร้อง เช่น Please take a queue./ Take a queue, please./ Don't make a loud noise, please./ Please don't make a loud noise./ Can you help me, please? etc. คำ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว และบทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม
	2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำอ่าน กลุ่มคำ ประโยค และบทพูดเข้าจังหวะ (Chant) ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	3. เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำและประโยคที่ฟัง	กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และนันทนาการ เป็น วงคำศัพท์สะสมประมาณ 350 - 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
	4. ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่าย ๆ	<p>ประโยค บทสนทนา หรือนิทานที่มีภาพประกอบ</p> <p>ประโยคคำถามและคำตอบ</p> <p>- Yes/No Question เช่น</p> <p>Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./</p> <p>No,...isn't/aren't/can't. etc.</p> <p>- Wh-Question เช่น</p> <p>What is this/that/it? This/that/It is</p> <p>a/an...</p> <p>How many...? There is/are...</p> <p>here is/are...? It is</p>

มาตรฐาน ค.1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ค.1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. พูดได้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณขอโทษ และประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry./ How are you? I'm fine.Thank you. And you?/ Nice to see you./ Nice to see you too./

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3		Goodbye./Bye./ See you soon/ later./ Thanks./ Thank you./ Thank you very much./ You're welcome. etc.
	2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน
	3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น Please,.../ May I go out?/ May I come in? etc.
	4. พุดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง และเพื่อนตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน เช่น What's your name? My name is... How are you? I am fine. What time is it? It is one o'clock. What is this? It is a/an... How many...are there? There is a/an.../There are... Who is...? He/She is... etc.
	5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้เคียง หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบไม่ชอบ เช่น Yeah!/ Great!/ Cool!/ I'm happy./ I like cats./ I don't like snakes. etc.

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูด และการเขียน

ตารางที่ 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ต. 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. พูดยุ่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดยุ่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น บอกรชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง เรียกสิ่งต่าง ๆ จำนวน 1 - 50 สี ขนาด สถานที่อยู่ของสิ่งของ
	2. จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของ ตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายเกี่ยวกับบุคคล สัตว์ และสิ่งของ เช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต.2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตารางที่ 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ต. 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. พุดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	มารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. บอกรชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/ วันสำคัญ/ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

มาตรฐาน ต.2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตารางที่ 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ต. 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยค ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต.3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตารางที่ 6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ต. 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต.4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตารางที่ 7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ต. 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	การใช้ภาษาในการฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

มาตรฐาน ต.4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตารางที่ 8 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางตามมาตรฐาน ต. 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ใกล้ตัว	การใช้ภาษาต่างประเทศในการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อต่าง ๆ

กิจกรรมการเรียนการสอน

การเรียนภาษาต่างประเทศนั้นไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษา จึงควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้

สื่อการเรียนการสอนและแหล่งการเรียนรู้

บทบาทหน้าที่สำคัญของครูผู้สอนอีกประการหนึ่ง คือ การรู้จักแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อสามารถแนะนำผู้เรียนให้ใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้เพื่อศึกษาค้นคว้า ฝึกฝนทักษะทางภาษาเพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียนด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาของผู้เรียนลักษณะของสื่อการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ควรมีความหลากหลาย ทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่ออื่น ๆ ซึ่งช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีคุณค่า น่าสนใจ ชวนคิด ชวนติดตาม เข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วขึ้น รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ เกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง ลึกซึ้งและต่อเนื่องตลอดเวลา เพื่อให้การใช้สื่อการเรียนรู้เป็นไปตามแนวการจัดการเรียนรู้ และพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

การประเมินผลทางภาษา

การประเมินผลทางภาษาต้องประเมินทั้งความรู้ หมายถึง เนื้อหาทางภาษา ประกอบด้วย เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ และการประเมินความสามารถหรือประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึง ทักษะในการนำความรู้ไปใช้ การเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมสอดคล้องกับความคิดและสถานการณ์ในการประเมิน ผู้สอนต้องกำหนดสิ่งที่ต้องการประเมินให้ชัดเจน โดยแยกเป็นประเด็นตามจุดประสงค์การประเมิน ดังนี้

1. ประเมินเนื้อหาทางภาษาหรือการใช้ภาษา

1.1 ถ้าต้องการประเมินเนื้อหาย่อย ที่เป็นองค์ประกอบของประโยค จะมุ่งวัดที่ ไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง

1.2 ถ้าต้องการประเมินวิธีการที่นักเรียนนำเอาองค์ประกอบเหล่านี้ มารวมกันในขณะที่ใช้ภาษาต้องประเมินการใช้ภาษา

2. ประเมินสมรรถภาพทางภาษา

2.1 ถ้าต้องการประเมินการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลตามสถานการณ์ทางสังคม จำเป็นต้องประเมินสมรรถภาพทางภาษาศาสตร์สังคมและวัฒนธรรม

2.2 ถ้าต้องการประเมินความสละสลวยในการลำดับความทางภาษา จำเป็นต้องประเมินสมรรถภาพทางการเรียบเรียงถ้อยคำ

2.3 ถ้าต้องการประเมินวิธีการหาข้อมูล การแก้ปัญหาการพูด จำเป็นต้องประเมินสมรรถภาพ ทางยุทธศาสตร์การสื่อสาร

3. ประเมินการเรียนรู้ทางภาษา

3.1 ความหมายในการประเมินพจนานุกรม

3.2 ความสามารถในการหาความหมายของคำที่ไม่รู้จัก

3.3 รู้จักใช้ภาษาในการถามเพื่อแสวงหาคำตอบ

3.4 ประเมินทักษะการเรียนรู้ทั่วไป

3.5 การทำงานร่วมกันในกลุ่ม

3.6 การรู้จักตนเองว่า รู้อะไร และยังจำเป็นต้องเรียนรู้อะไร

3.7 ยุทธศาสตร์ในการหาข้อมูลที่ไม่รู้

3.8 การปฏิบัติตามคำสั่งในการทดสอบ

หลักการทางจิตวิทยาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ

หลักการทางจิตวิทยาต่อการสอนสำหรับผู้เรียนช่วงวัย 6-12 ปี

พัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กอายุ 6-12 ปี ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ จนบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรนั้นครูต้องนำความรู้ทั้งวิชาการ และเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน จิตวิทยาเป็นความรู้สาขาหนึ่งที่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทุกคนต้องนำมาประยุกต์ใช้ในสถานศึกษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและเรียนรู้อย่างมีความสุข ดังนั้น การจัดการศึกษาควรประยุกต์จิตวิทยาไปใช้ในการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง โดยต้องจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัย รวมทั้งพัฒนาการของของผู้เรียนด้วย และลักษณะของผู้เรียนในช่วงอายุ 6-12 ปี นี้เป็นวัยเด็กตอนกลาง เป็นช่วงที่เด็กได้เข้าศึกษาในโรงเรียนแล้ว ซึ่งเพียเจต์ (Piaget, 1972 อ้างถึงใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2550) เรียกว่าวัยนี้ว่า ประถมศึกษา ซึ่งสรุปได้ว่า วัยนี้ มีความสามารถคิดเหตุผลเชิงตรรกได้ สามารถที่จะรับรู้และพิจารณา เปรียบเทียบโดยใช้เกณฑ์หลาย ๆ อย่าง โดยเฉพาะในการจัดของเป็นกลุ่ม มีพัฒนาการทางด้านภาษาและการใช้สัญลักษณ์ของเด็กเจริญก้าวหน้ามาก เด็กจะเริ่มเข้าใจกฎเกณฑ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล และเข้าใจความหมายของบทเรียนภาษา มีความคิดรวบยอดและสามารถอธิบายได้

จากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยมีหลักการจัดการศึกษา ดังนี้ (ทิตินา แจมมณี, 2547, หน้า 66)

1. ในการพัฒนาเด็กควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก และจัดประสบการณ์ให้เด็กอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการนั้น ไม่ควรบังคับให้เด็กเรียนในสิ่งที่ยังไม่พร้อมหรือยากเกินพัฒนาการตามวัยของตนเพราะจะก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีได้ เช่น การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัยของตน สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปสู่พัฒนาการขั้นสูงขึ้น เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการแตกต่างกันถึงแม้อายุจะเท่ากัน แต่ระดับพัฒนาการอาจไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบเด็ก ควรให้เด็กมีอิสระที่จะเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของเขาไปตามระดับพัฒนาการของเขา ในการสอนควรใช้สิ่งที่เป็นรูปธรรม เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจลักษณะต่าง ๆ ได้ดีขึ้น แม้ในพัฒนาการช่วงการคิดแบบรูปธรรมเด็กจะสามารถสร้างภาพในใจได้ แต่การสอนที่ใช้อุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจยิ่งขึ้น

2. การให้ความสนใจ และสังเกตเด็กอย่างใกล้ชิดจะช่วยให้ได้ทราบลักษณะเฉพาะตัวของเด็ก

3. ในการสอนเด็กเล็ก ๆ เด็กจะรับรู้ส่วนรวมได้ดีกว่าส่วนย่อย ดังนั้น ครูควรสอนภาพรวมก่อนแล้วจึงแยกสอนทีละส่วน

4. ในการสอนสิ่งใดให้กับเด็กควรเริ่มจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยหรือมีประสบการณ์มาก่อน แล้วจึงเสนอสิ่งใหม่ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเก่า การทำเช่นนี้จะช่วยให้กระบวนการซึมซับและจัดระบบความรู้ของเด็กเป็นไปด้วยดี

5. การเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมาก ๆ ช่วยให้เด็กดูดซึมข้อมูลเข้าสู่โครงสร้างทางสติปัญญาของเด็กอันเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

พัฒนาการทางด้าน การฟัง พูด อ่าน เขียน ของเด็กอายุ 6-12 ปี

การฟัง ฟังแล้วจับใจความสำคัญได้ ถ่ายทอด ได้ สามารถชี้แจงเหตุผลประกอบ ตอบคำถาม และแสดงความคิดเห็นได้ นอกจากนี้ต้องรู้จักใช้ความคิด ทราบความ ต้องการของผู้พูด แยกข้อเท็จจริงออกจากกันได้ ตัดสินใจว่าจะปฏิบัติอย่างไร ได้ ตลอดจนสามารถอธิบายความหมายตามนัยของผู้พูดได้ และควรมีมารยาทในการฟัง ไปพร้อม ๆ กันด้วย

การพูด รู้จักพูดด้วยน้ำเสียงถ้อยคำสุภาพ เหมาะสมกับสถานการณ์ มีมารยาท และรู้ระเบียบปฏิบัติในการพูด มีบุคลิกภาพที่ดีในการพูด สามารถเริ่มต้นและดำเนิน การสนทนาง่าย ๆ ได้ ใช้เหตุผลในการรับฟัง และแสดงความคิดเห็น ตลอดจนเล่า เรื่องประเภทต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว

การอ่าน อ่าน ได้ชัดเจนถูกต้องตามจังหวะลีลา คล่องแคล่วและรวดเร็ว อ่านแล้ว จับใจความได้ดี สามารถอ่านทำนองเสนาะได้อ่านแล้วตอบคำถามวิจารณ์เรื่อง ทำรายงานและเขียนบันทึกสรุปได้

การเขียน เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบ และทันตามกำหนดเวลา เน้นการเขียน ตัวบรรจง ครึ่งบรรทัด เขียนหัวดแกมบรรจงครึ่งบรรทัด เขียนประโยคที่มีส่วนขยายได้ เรียงประโยคได้ เรื่องราว คั่นคว่ำทำรายงานได้ บันทึกหัวข้อความรู้ที่เรียนได้ และยัง เน้นการเขียนแบบสร้างสรรค์ รวมทั้งการแสดงความคิดอย่างเสรีด้วย

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษช่วงชั้นที่ 1 นั้น ควรให้เด็กมีโอกาสค้นคว้าด้วยตนเอง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ได้นำประสบการณ์เดิมผนวกกับความรู้ใหม่ที่ได้รับและเกิดเป็นองค์ความรู้ ภายใต้อสภาพแวดล้อมที่ดี โดยมีครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำเพื่อพัฒนาการที่ดีของผู้เรียน

ทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ครูจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในพัฒนาการของเด็กในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีทฤษฎีที่สำคัญดังนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีจุดมุ่งหมายของโรเบิร์ต กาย์ (Robert Gagne, 1988 อ้างถึงใน กพ เลขาไพบูลย์, 2537, หน้า 82 - 83) กาย์ ได้นำเอาแนวแนวความคิด 9 ประการ มาใช้ ประกอบการเรียนการสอน โดยยึดหลักการนำเสนอเนื้อหาและจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากการ มีปฏิสัมพันธ์ หลักการสอนทั้ง 9 ประการ ได้แก่

1. เร่งเร้า กระตุ้น และดึงดูดความสนใจ (Gain Attention) ของผู้เรียน เป็นการช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับสิ่งเร้า หรือสิ่งที่จะเรียนรู้ได้ดี
2. บอกวัตถุประสงค์ (Specify Objective) ของบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้รู้ความคาดหวัง
3. ทบทวนความรู้เดิม (Activate Prior Knowledge) หรือการกระตุ้นให้ระลึกถึงความรู้เดิม เป็นการช่วยให้ผู้เรียนดึงข้อมูลเดิมที่อยู่ในหน่วยความจำระยะยาวให้มาอยู่ในหน่วยความจำเพื่อการใช้งาน (Working Memory) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม
4. นำเสนอเนื้อหาใหม่ หรือสิ่งเร้าใหม่ (Present New Information) ผู้สอนควรจัดสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเห็นลักษณะสำคัญของสิ่งเร้านั้นอย่างชัดเจน เพื่อความสะดวกในการเลือกรับรู้ของผู้เรียน
5. ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ (Guide Learning) หรือการจัดระบบข้อมูลให้มีความหมาย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจกับสาระที่เรียนได้ง่ายและเร็วขึ้น
6. กระตุ้นการตอบสนองบทเรียน (Elicit Response) หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสาระที่เรียน ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในตัว ผู้เรียน
7. ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Provide Feedback) เป็นการให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน และข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับผู้เรียน
8. การประเมินผลการแสดงออก (Assess Performance) ของผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้มากน้อยเพียงใด
9. สรุปและนำไปใช้ (Review and Transfer) เป็นการส่งเสริมความคงทนและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการให้โอกาสผู้เรียนได้มีการฝึกฝนอย่างพอเพียง และในสถานการณ์ที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น และสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้ไปสู่สถานการณ์อื่น ๆ ได้

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีจุดมุ่งหมายของกาเย่ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าคุณเรียนเรื่องนั้นไปเพื่อประโยชน์อะไร นำเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร ผู้เรียนก็จะสนใจซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายได้ผลดี ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนปัจจุบัน

ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ (Thorndike, 1814-1949) อ้างถึงใน ทิศนา ขนมนนธิ, 2545, หน้า 51 - 52) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบ บุคคลจะมีการลองผิดลองถูก (Trial and Error) ปรับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะพบรูปแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุด เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้ว บุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียว และจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าในการเรียนรู้ต่อไปเรื่อย ๆ

กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ สรุปได้ดังนี้

1. กฎแห่งการพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ
2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจ จะทำให้การเรียนรู้มั่นคงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ การเรียนรู้นั้นก็ไม่น่าจะคงทนถาวร และในที่สุดอาจลืมได้
3. กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้น หากได้มีการนำไปใช้ บ่อย ๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้

จากทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ เมื่อนำมาใช้กับการเรียนรู้ของภาษา ครูสามารถจะวัดผลได้จากการกระทำต่อไปนี้

1. การให้ทำซ้ำ
2. การให้ระลึกได้ ได้แก่ การให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องจากคำต่าง ๆ ที่ให้ไว้หรือให้เปล่งเสียงจากคำต่าง ๆ ว่ายังจำสิ่งที่เรียนไปแล้ว และให้เรียงลำดับให้ถูกต้อง
3. การคาดคะเน ให้คำคู่มาแล้วให้เลือกว่าคำนั้นควรใช้คู่กับอะไร
4. การให้เรียนใหม่ เคยสอนไปแล้วก็มีการทบทวนใหม่ เพื่อให้ใช้เป็นเครื่องวัดว่าผู้เรียนได้เรียนรู้เร็วหรือช้าเพียงใด

สรุปได้ว่า จากทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ จะเห็นได้ว่า ถ้าจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ หรือการเรียนที่มีประสิทธิภาพจะต้องให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนในทุก ๆ ด้าน และครูผู้สอนจะต้องเตรียมการสอนที่จะถ่ายทอดเนื้อหาสาระให้แก่ผู้เรียน มีการจัดกิจกรรมที่ทำให้เกิดความพอใจและอยากกระทำกิจกรรมนั้นอีก ซึ่งการสร้างความสำเร็จให้กับเด็กนั้นอาจเป็นคำ

ชมเชย รางวัลจากครูผู้สอนซึ่งเหล่านี้จะสร้างแรงจูงใจให้เด็กต้องการทำกิจกรรมอันจะนำมาซึ่งการเรียนรู้ต่อไป

ทฤษฎีการเรียนรู้โดยการกระทำของดิวอี้ (Dewey, 1910 อ้างถึงใน กรรณิการ์ พวงเกษม, 2533, หน้า 18 - 19) ได้เสนอแนวทฤษฎีการเรียนรู้โดยการกระทำของดิวอี้ ที่ว่าการที่เด็กได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ จะทำให้เด็กเกิดประสบการณ์ตรงเด็กที่ได้รับความรู้ที่คงทนมากกว่าการรับฟังคำสอนจากการบรรยายครูผู้สอนเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ครูผู้สอนจะต้องทราบทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ แล้วครูผู้สอนควรให้การเสริมแรงที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนด้วย

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้โดยการกระทำของดิวอี้ เน้นการสอนที่ให้ความรู้จะเกิดขึ้นได้จากความสัมพันธ์ โดยตรงระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมบุคคลจะได้รับความรู้ต่อเมื่อตนเองเป็นผู้ลงมือกระทำเอง (Learning by Doing) หัวใจคอยรับความรู้จากผู้อื่น โดยยึดนักเรียนเป็นสำคัญจัดให้สอดคล้องกับสติปัญญา และความสามารถของนักเรียนจัดให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียนบรรยากาศการเรียนรู้

ทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ (Skinner, 1974 อ้างถึงใน สุรางค์ ใ้วตระกูล, 2550) กล่าวว่า การเรียนรู้ทางภาษาเป็นรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของการเสริมแรง เมื่อมีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า การตอบสนอง และการเสริมแรง จะทำให้พฤติกรรมของเด็กมีแนวโน้มสูงขึ้น คือ หลังจากเด็กได้ตอบสนองต่อสิ่งเร้า และผลการกระทำได้รับการเสริมแรง เด็กจะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก แต่ถ้าพฤติกรรมที่ทำนั้นไม่ได้รับการเสริมแรงหรือถูกลงโทษ เด็กจะแสดงพฤติกรรมนั้นน้อยลงหรือไม่แสดงอีกเลยนอกจากนี้

สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อมเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีบทบาทต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กมากกว่าความสามารถของเด็กเอง และถ้าเสริมแรงไม่เหมาะสมหรือน้อยเกินไปจะทำให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

จากทฤษฎีและจิตวิทยาที่กล่าวมานั้นสามารถสรุปได้ว่า

1. ผู้เรียนแต่ละคนอาจมีความสามารถทางด้านภาษาต่างกัน เช่น บางคนอาจจะอ่านได้เร็วแต่ต้องใช้เวลาในการสะกดคำ
2. ครูต้องบอกให้นักเรียนรู้เมื่อทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้อง และกล่าวชมเชย
3. เมื่อครูให้เนื้อหาใหม่ พยายามให้นักเรียนสังเกตด้วยตนเองก่อนที่ครูจะเฉลย
4. ครูต้องให้นักเรียนถ่ายโยงความรู้ความเข้าใจจากภาษาไทยไปหาภาษาอังกฤษ
5. ครูพยายามหาสถานการณ์มาให้ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาจริง

6. ครูต้องจัดบทเรียนเริ่มจากง่ายไปหายาก เพื่อผู้เรียนจะได้ไม่เกิดความสับสน (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2533, หน้า 43)

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรนำหลักทางจิตวิทยาไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสนองต่อความต้องการ ความสามารถ พัฒนาการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นเหมาะสมกับผู้เรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

การสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษ ได้เข้ามามีบทบาทในสังคมยุคปัจจุบัน โดยเน้นการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่า ผู้พูดมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไรและอย่างไร ผู้สอนทำหน้าที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์เข้าช่วย จึงจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของสังคม

หลักการสอนภาษาอังกฤษ

1. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนจะต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกรู้ว่าเมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นั่นคือ สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ทักษะการอ่าน เมื่อได้เรียนแล้วฝึกไปแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือในทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น
2. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลาย ๆ ทักษะรวมกันผู้เรียนภาษาควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง การสอนในลักษณะ บูรณาการ จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี
3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมควรมีลักษณะที่เหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น กิจกรรมที่เป็นงานหมู่ งานเดี่ยว เกมการแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษาผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็นควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่สื่อความหมายได้จากหลักการสอนดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนมีหน้าที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยมีกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์

คริสโตเฟอร์ บรัมฟิท (Brumfit, 1994 อ้างถึงใน กองวิจัยทางการศึกษา, 2546, หน้า 20) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนวัยเยาว์สรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนวัยเยาว์เพิ่งเริ่มการเรียนรู้ในโรงเรียนครูจึงมีโอกาสในการหล่อหลอมความคิดหวังเกี่ยวกับใช้ชีวิตในโรงเรียน
2. ผู้เรียนในวัยเยาว์ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันมีความแตกต่างทางด้านศักยภาพมากกว่ากลุ่มผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาหรือกลุ่มผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ เนื่องจากผู้เรียนวัยเยาว์มีความใกล้ชิดกับบ้านมากและยังใหม่ต่อการปฏิบัติตามรูปแบบที่โรงเรียนกำหนดและจัดกลุ่มเพื่อหล่อหลอมให้เป็นแบบเดียวกัน ซึ่งวิธีการดังกล่าวเพิ่มมากขึ้นตามจำนวนปีที่อยู่ในโรงเรียน
3. ผู้เรียนวัยเยาว์มักเป็นผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้น เอาใจใส่ต่อการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยปราศจากการขยับยั้งใจซึ่งผู้เรียนในวัยโตกว่ามักจะขาดคุณสมบัติเหล่านี้
4. การเรียนรู้ของผู้เรียนวัยเยาว์มีส่วนสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพัฒนาการทางความคิดและมโนคติ เพราะความใกล้ชิดกับประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนที่โรงเรียน
5. ผู้เรียนวัยเยาว์ต้องการกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายมาก ๆ พอกับการกระตุ้น ให้รู้จักคิด และพฤติกรรมทั้ง 2 ลักษณะนี้เกิดขึ้นได้มากเท่าไรก็จะเป็นผลดีต่อผู้เรียนมากเท่านั้น

กรมวิชาการ (2544) การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้จะมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มาก และให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการรู้อย่างต่าง ๆ ที่มีความหลากหลายในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนเป็นของตนเอง

จากการศึกษาหลักการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งสรุปได้ว่าการที่ครูจะจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและเกิดสัมฤทธิ์ผลต่อผู้เรียนนั้น ครูจะต้องมีนำหลักการสอนที่สามารถไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ในชั้นเรียน นอกจากนี้แล้ว หลักการสอนที่ครูนำมาใช้ยังขึ้นอยู่กับแนวคิดการสอนซึ่งทำให้ครูแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมการสอนและเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางในการจัดการเรียนการสอนของครูด้วย

การพัฒนาทักษะทางภาษา

นพเก้า ฌ พัทลุง (2548) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะทางภาษาไว้ดังนี้

การพัฒนาทักษะทางภาษา คือ มนุษย์เรามีความสามารถในการสื่อสารอยู่แล้วตามธรรมชาติ ดังนั้นถ้าได้ฝึกฝนอยู่เสมอจะทำให้มีทักษะเพิ่มขึ้น การเรียนรู้ภาษาไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนต้องอาศัยการฝึกฝนทั้งสิ้น

1. ทักษะการฟัง (Listening Skill) หมายถึง ความสามารถในการจับประเด็นในความหลักจากสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อน เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูด อารมณ์ และความคิดเห็นของผู้พูด และสามารถตอบสนอง ระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับบริบทได้

2. ทักษะการพูด (Speaking Skill) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยคำพูดที่มีความชัดเจน ตรงประเด็น ครบถ้วน ฟังแล้วเข้าใจ และใช้คำพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะ โดยเป็นทักษะที่จะค่อย ๆ พัฒนาตามหลักทักษะการฟัง

3. ทักษะการอ่าน (Reading Skill) หมายถึง ความสามารถในการรับสารด้วยการอ่านจากสื่อต่าง ๆ ได้โดยสามารถจับใจความได้ถูกต้อง ครบถ้วน รวมถึงการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจนอีกด้วย

4. ทักษะการเขียน (Writing Skill) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยวิธีการเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ มีสำนวนภาษาถูกต้อง มีเหตุผล และผู้อ่านเข้าใจจากสิ่งที่เขียน

แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา

1. ควรวางแผนในการจัดประสบการณ์เรียน ให้แก่นักเรียนอย่างรอบคอบ
2. ควรวางแผนในการจัดสถานการณ์ รวมทั้งอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมาย ของเรื่องที่น่าสนใจอย่างแจ่มแจ้ง
3. ควรจัดบทเรียนแต่ละบทให้มีทั้งการฝึกให้เป็นนิสัย และการฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมายโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
4. ควรใช้ภาษาของนักเรียนให้น้อยที่สุด แต่ในบางครั้งก็ควรตัดสินใจใช้ภาษาของนักเรียนทันที เมื่อเห็นว่าจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อมูลที่สำคัญบางประการได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

5. ควรรู้วิธีการจัดให้นักเรียนฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มหรือฝึกเป็นรายบุคคล
6. ควรมีความชำนาญในการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกเป็นคู่
7. ควรจัดเตรียมการฝึก บทสนทนา ตลอดจนบทความต่างๆเพื่อให้บทเรียนมีหลายลักษณะ อันจะช่วยเสริมเนื้อหาในบทเรียนและช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสาร
8. ควรมีความคล่องตัวในการเตรียมต้นฉบับ สามารถนำเอาการฝึกในห้องปฏิบัติการ มาประสานกับการจัดกิจกรรมในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม
9. ควรมีความสามารถตัดสินใจได้ว่า นักเรียนในระดับต้นควรจะใช้กิจกรรมการอ่าน และกิจกรรมการเขียนอย่างไร
10. ควรจัดเตรียมบทเรียนสำหรับอ่าน ที่จะช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มพูนทั้งในด้านความรู้ และประสบการณ์
11. ควรจัดกิจกรรมการเขียน ที่จะช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนอย่างอิสระแก่นักเรียน
12. ควรส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทั้งจากบทสนทนาและการจัดกิจกรรมอย่างเป็นทางการ
13. ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในชาติ และภาคภูมิใจในตัวเอง ในขณะที่เรียนรู้
14. ควรเลือกใช้สื่ออุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและข้อเท็จจริงด้านวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ
15. ควรจัดการประเมินผลที่จะทำให้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนความต้องการในการจัดสอนซ่อมเสริมในรายบุคคล รวมทั้งประสิทธิภาพในการสอนของตนเอง

จากการศึกษาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษา สรุปได้ว่า เป็นการสอนที่เน้นการฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษา โดยครูจะเป็นผู้จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ทั้งในสถานการณ์จำลองและสถานการณ์จริง ให้นักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ การสอนจะไม่เน้นหลักไวยากรณ์แต่จะสอดแทรกรูปแบบของไวยากรณ์ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาได้ดียิ่ง ๆ ขึ้น ดังนั้นจึงมุ่งเน้นที่ความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารกับผู้อื่นให้เข้าใจได้อย่างเหมาะสม

ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กรมวิชาการ (2544, หน้า 15) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้หรือขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษนั้น เป็นสิ่งที่บ่งบอกขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเทคนิคที่เหมาะสม น่าสนใจหลากหลายช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญมากของการเตรียมการสอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียน มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมตามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักภาษาและมีความเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ ครูควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับธรรมชาติและวัยของผู้เรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นความต้องการ ของผู้เรียน โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ควบคู่ไปกับการเน้นเนื้อหาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ให้มีความกล้าแสดงออก ฝึกการวิเคราะห์ การคิด สนุกกับการเรียน การฝึกภาษา ทำงานอย่างเป็นระบบ มีเป้าหมายชัดเจน รู้วิธีแก้ปัญหา รู้จักใช้แหล่งข้อมูล และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ รู้จักใช้กลยุทธ์ในการเรียนให้ผู้เรียน ได้ฝึก และสามารถพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาเพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ กิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมควรมี 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นนำ (Warm Up) เป็นขั้นเตรียมตัวผู้เรียน ให้มีความพร้อมที่จะเรียนบทเรียนใหม่ หรือเป็นการทบทวนความรู้เดิม การตรวจและเฉลยแบบฝึกหัดที่ให้นักเรียนทำการบ้าน กิจกรรมในการทบทวนและเร้าความสนใจของผู้เรียน ได้แก่ เกม เพลง นิทาน การสนทนาซักถาม รวมทั้งการทำแบบทดสอบก่อนเรียน

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นที่นำเสนอเนื้อหาให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมาย โดยการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องตามลำดับ กับจุดประสงค์นำทาง เป็นการเสนอคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา ประโยคและสำนวนให้นักเรียนได้สังเกตเปรียบเทียบการเดาความหมายของคำศัพท์ความหมายของประโยคและสำนวน จึงเป็นกิจกรรมในลักษณะ Task – Based ครูและนักเรียนดำเนินกิจกรรมร่วมกัน (Cooperate) และนักเรียนสรุปความสำคัญเป็นความเข้าใจของตนเอง ครูร่วมอธิบายชี้แนะเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ใหม่ กระบวนการจัดกิจกรรมขึ้นอยู่กับทักษะที่ต้องการเน้น ควรเสนอเนื้อหาภาษาในลักษณะของการเน้นการสื่อสาร (Communication Focus) ควบคู่ไปกับการให้รูปลักษณะการใช้ทางไวยากรณ์ (Grammar)

3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นที่สำคัญที่นักเรียนต้องฝึกฝนจนเกิดทักษะภาษาอังกฤษจะฝึกฝนทุกทักษะไปพร้อม ๆ กันคือทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ทักษะใดจะฝึกมาก

ก็ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะจากความรู้ใหม่ให้ฟังอย่างเข้าใจความหมาย ออกเสียงตามที่ได้ถูกต้องและพูดสนทนาคล่องแคล่ว อ่านแล้วเข้าใจจับความสำคัญได้ และเขียนคำศัพท์ เขียนประโยค มีวรรคตอน ใส่เครื่องหมายได้ถูกต้อง การฝึกฝนทักษะทางภาษาในชั้นฝึกนี้ ครูควรควบคุมนักเรียนและให้ความช่วยเหลือนักเรียนอย่างใกล้ชิด ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดกำลังใจในการฝึกฝน ให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรม การฝึกทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย (Group Work) นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Interaction) ในลักษณะของกิจกรรมคู่ (Pair work) ครูควรจัดสถานการณ์จำลองหรือบทบาทสมมุติและสื่อประกอบกิจกรรมให้กับนักเรียน สำหรับเวลาในการฝึกฝนควรให้เหมาะสมกับกิจกรรมและวัยของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถเฉพาะตัวได้มาก ๆ

4. ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่นักเรียนสามารถนำประสบการณ์และทักษะจากการฝึกฝนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตจริงอย่างมีความหมาย และครูควรจัดกิจกรรมที่มีความเหมาะสมให้กับนักเรียนเช่น สถานการณ์จริง สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติ แบบฝึก แบบฝึกหัด และแบบทดสอบที่สามารถประเมินทักษะของนักเรียนได้ ในขั้นนำไปใช้ครูควรส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออก ให้นักเรียนได้มีทักษะในการสื่อสารคือ มีความคล่องแคล่ว (Fluency) และมีความแม่นยำ (Accuracy) ในการใช้ภาษาอังกฤษ

5. ขั้นสรุป (Wrap up) ควรเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ร่วมมือกันช่วยกันสรุปความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับแต่ละเนื้อหา หรือครูอาจจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนสรุปได้เนื้อหาที่ถูกต้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาขั้นต่อไป

จากการศึกษาขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอน ครูจะต้องมีความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในชั้นเรียน หากครูไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมก็จะส่งผลให้เกิดกระบวนการจัดการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียนและบังเกิดผลเสียต่อผู้เรียนในที่สุด

ชุดกิจกรรม

ความหมายของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมหรือชุดการสอน ใช้ชื่อเรียกต่างกัน เช่น ชุดการสอน หรือชุดการเรียน สำเร็จรูป ชุดกิจกรรม ซึ่งเป็นชุดทางสื่อประสม ใช้สื่อต่าง ๆ หลายชนิดเป็นองค์ประกอบ เพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตนเองที่จัดขึ้นประกอบสำหรับหน่วยการเรียน ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

ชุดกิจกรรม (Activity Packages) เป็นชุดที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติในการเรียนการสอน มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 91) กล่าวว่าชุดการสอนหรือชุดการเรียนบางคนเรียกรวมกันว่า ชุดการเรียนการสอนหมายความว่า เป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งเป็นชุดสื่อประสม หมายถึง การใช้สื่อการสอนตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไปร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ สื่อที่นำมาใช้ร่วมกันนี้จะช่วยส่งเสริมประสบการณ์ ซึ่งกันและกันตามลำดับขั้นที่จัดเอาไว้ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนตามหัวข้อ เนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับความรู้ โดยจัดเอาไว้เป็นชุด ๆ บรรจุอยู่ในซอง หรือกระเป๋าแล้วแต่ผู้สร้างจะทำขึ้น

สุนิสา รื่นเริง (2545) กล่าวว่าชุดการสอนเป็นชุดสื่อประสม ซึ่งประกอบด้วย แผนการสอน คู่มือครู สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อเนื้อหาในแต่ละหน่วยการเรียนเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในการสอนของครู และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

วริษา อินพาเพียร (2546) กล่าวว่าชุดการสอนคือระบบการผลิตและการนำสื่อการสอนประสมกับที่ผู้สอนเป็นผู้สร้างขึ้นให้สอดคล้องกับวิชาหน่วยและหัวเรื่อง ซึ่งประกอบไปด้วย เนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ แบบทดสอบ คู่มือครูกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนไว้อย่างครบถ้วน เพื่อช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามศักยภาพ

วราพร ไชยเขียว (2548) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมเป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งครูเป็นผู้สร้างประกอบขึ้นด้วยวัสดุอุปกรณ์หลายชนิดเป็นชุดของสื่อประสมมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เฉพาะเรื่อง โดยมีการวางแผนการเรียนการสอนอย่างมีระบบ ทั้งทางด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ กิจกรรม สื่อและการใช้สื่อ ตลอดจนการวัดผลประเมินผล โดยจัดเอาไว้เป็นชุด ๆ บรรจุในซองหรือกล่อง เพื่อให้ผู้สอนใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ปัญญาภรณ์ อินจรัญ (2549) กล่าวว่า เป็นการนำสื่อการสอนมาใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ เนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จัดเป็นชุดอย่างเป็นระบบสะดวกในการใช้ ประหยัดเวลา และช่วยให้ครูผู้สอนเกิดความมั่นใจ และเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาความหมายของชุดกิจกรรมในข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการสอนที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อนำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับเนื้อหา

วิชาตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตร เป็นเครื่องมือให้นักเรียนได้ศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมด้วยตัวเอง โดยที่ครูเป็นผู้แนะนำ ช่วยให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนรู้ สามารถทำกิจกรรมแบบรายบุคคลหรือทำกิจกรรมแบบกลุ่ม โดยครูเป็นผู้คอยให้แนะนำช่วยเหลือทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ประเภทของชุดกิจกรรม

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 94 - 97) ได้แบ่งชุดกิจกรรมออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยาย เป็นชุดกิจกรรมสำหรับผู้สอนจะใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่หรือเป็นกิจกรรมการสอนที่ต้องการปูพื้นฐานให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ได้รู้และเข้าใจ ในเวลาเดียวกันมุ่งในการขยายเนื้อหาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุดกิจกรรมแบบนี้จะช่วยให้ผู้สอนลดการพูดให้น้อยลงและเป็นการใช้สื่อการสอนที่มีพร้อมอยู่ในชุดกิจกรรมในการเสนอเนื้อหามากขึ้นสื่อที่ใช้ อาจได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ หรือกิจกรรมที่กำหนดไว้ เป็นต้น

2. ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มกิจกรรม เป็นกิจกรรมสำหรับให้ผู้เรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5 - 7 คน โดยใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้ในชุดกิจกรรมแต่ละชุดมุ่งที่จะฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียนและให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกันชุดกิจกรรมชนิดนี้มักจะใช้สอนในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม เช่นการสอนแบบศูนย์การเรียน

3. ชุดกิจกรรมแบบรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมตามเอกัตภาพ เป็นกิจกรรมสำหรับนักเรียนควั่นตนเองเป็นรายบุคคล คือ ผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถและสนใจของตนเอง อาจเรียนที่โรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ ส่วนมากมักจะมุ่งให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มเติม ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนด้วยตนเองได้ด้วย ชุดกิจกรรมนี้อาจจะจัดในรูปของหน่วยการสอนย่อยหรือโมดูลก็ได้

จากการศึกษาประเภทของชุดกิจกรรมในข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมนี้ ได้เลือกใช้ชุดกิจกรรมประเภทประกอบคำบรรยาย ซึ่งเป็นชุดกิจกรรมที่ผู้สอนจะใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ โดยที่ผู้สอนต้องสอนเนื้อหาให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหาก่อนที่จะให้ผู้เรียนศึกษาชุดกิจกรรม

องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

ในการจัดทำชุดกิจกรรมสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ องค์ประกอบต่าง ๆ เพราะจะทำให้ผู้ผลิตชุดกิจกรรม มีแนวทางว่าควรทำอะไรตั้งแต่เริ่มจนจบสิ้นกระบวนการเรียนการสอนของชุดกิจกรรม

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2542, หน้า 95 - 102) ได้กำหนดองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ภายในชุดการสอน สามารถจำแนกออกเป็น 4 ส่วนด้วยกัน คือ

1. คู่มือครู เป็นคู่มือและแผนการสำหรับผู้สอน หรือผู้เรียนตามแต่ชนิดของชุดการสอน ภายในคู่มือจะชี้แจงถึงวิธีการใช้ชุดการสอนเอาไว้อย่างละเอียดประกอบด้วย

- 1.1 คำนำ (สำหรับคู่มือที่เป็นเล่ม)
- 1.2 ส่วนประกอบของชุดการสอน
- 1.3 คำชี้แจงสำหรับผู้เรียน
- 1.4 สิ่งที่ผู้สอนและผู้เรียนต้องเตรียม
- 1.5 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน
- 1.6 การจัดห้องเรียน
- 1.7 แผนการเรียน
- 1.8 เนื้อหาสาระของชุดการสอน
- 1.9 แบบฝึกหัดปฏิบัติหรือกระดาษตอบคำถาม
- 1.10 แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน (พร้อมเฉลย)

2. บัตรคำสั่งหรือคำแนะนำ จะเป็นส่วนที่บอกให้ผู้เรียนดำเนินการเรียนการสอนหรือประกอบกิจกรรมแต่ละอย่าง ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ประกอบด้วย

- 2.1 คำอธิบายในเรื่องที่จะศึกษา
- 2.2 คำสั่งให้ผู้เรียนดำเนินการ
- 2.3 การสรุปบทเรียน

3. เนื้อหาสาระและสื่อ จะบรรจุไว้ในรูปของสื่อการสอนต่าง ๆ อาจจะประกอบด้วย บทเรียน โปรแกรม สไลด์ เทปบันทึกเสียง ฟิล์มสตริป แผ่นภาพโปร่งใส วัสดุกราฟฟิก หุ่นจำลอง ของตัวอย่างรูปภาพ เป็นต้น

4. แบบประเมินผล ผู้เรียนจะทำประเมินผลความรู้ด้วยตนเองก่อนและหลังเรียน แบบประเมินผลที่อยู่ในชุดการสอนอาจจะเป็นแบบฝึกหัด ให้เติมคำในช่องว่าง เลือกคำตอบที่ถูกต้อง จับคู่ผลการทดลอง หรือให้ทำกิจกรรม เป็นต้น

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 52) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการสอนไว้ 4 ประการดังนี้

1. คู่มือการใช้ชุดการสอน เป็นคู่มือหรือแผนการสอนสำหรับผู้สอนใช้ศึกษาและปฏิบัติ ตามขั้นตอนต่าง ๆ ซึ่งมีรายละเอียดชี้แจงไว้อย่างชัดเจน เช่นการนำเข้าสู่บทเรียน การจัดชั้นเรียน บทบาทผู้เรียน เป็นต้น ลักษณะของคู่มืออาจจัดทำเป็นเล่มหรือแผ่นพับก็ได้

2. บัตรคำสั่งหรือบัตรงาน เป็นเอกสารที่บอกให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตาม ขั้นตอนที่กำหนดไว้ บรรจุอยู่ในชุดการสอน บัตรคำสั่งหรือบัตรงานจะมีครบตามจำนวนกลุ่มหรือ

จำนวนผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยคำอธิบายในเรื่องที่ศึกษา คำสั่งให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมและการสรุปบทเรียน การจัดทำบัตรคำสั่งหรือบัตรงานส่วนใหญ่นิยมใช้กระดาษแข็งขนาด 6×8 นิ้ว

3. เนื้อหาสาระและสื่อการเรียนประเภทต่าง ๆ จัดไว้ในรูปของสื่อการสอนที่หลากหลาย อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้

3.1 ประเภทเอกสารสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือ วารสาร บทความ ใบความรู้ (Fact Sheet) ของเนื้อหาเฉพาะเรื่อง บทเรียนโปรแกรม เป็นต้น

3.2 ประเภทโสตทัศนูปกรณ์ เช่น รูปภาพ แผนภาพ แผนภูมิ สมุดภาพ เทปบันทึกเสียง เทปโทรทัศน์ สไลด์ (Slide) วิดิทัศน์ (Video) ซีดีรอม (CD-Rom) โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน(CAI) เป็นต้น

4. แบบประเมินผล เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดประเมินผลความรู้ด้วยตนเองทั้งก่อนและหลังเรียน อาจจะเป็นแบบทดสอบชนิดจับคู่เลือกตอบหรือกาเครื่องหมายถูกผิดได้

จากการศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรมจากนักการศึกษาหลายท่าน สรุปได้ว่าชุดกิจกรรมต้องมีองค์ประกอบหลักดังนี้ ชื่อกิจกรรม คู่มือการปฏิบัติกิจกรรม เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ และแบบประเมินผล

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดองค์ประกอบของชุดกิจกรรม ดังนี้

1. คู่มือครู หรือคู่มือการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
2. แผนการจัดการเรียนรู้สำหรับชุดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละชุด ประกอบด้วย หัวเรื่องกำหนดเวลาเรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สื่ออุปกรณ์และแหล่งข้อมูล การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
3. คู่มือสำหรับนักเรียนเป็นการเสนอแนวทางปฏิบัติสำหรับการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น เวลา เอกสารของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนจะได้รับ และกิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติ
4. บัตรกิจกรรม เป็นบัตรงานที่นักเรียนต้องปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและตัวชี้วัด
5. บัตรบันทึกกิจกรรมเป็นบัตรที่นักเรียนทำกิจกรรม หรือตอบคำถามที่ต้องบันทึกข้อมูลจากบัตรกิจกรรม
6. สรุปบทเรียน เป็นบัตรเนื้อหาสั้น ๆ เพื่อสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาแต่ละชุดกิจกรรม
7. บัตรแบบฝึกหัดเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติหลังเรียน เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และประเมินความก้าวหน้าทางการเรียนของชุดกิจกรรมในแต่ละชุด

ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรม ประกอบด้วย

1. การกำหนดหัวข้อเรื่องที่ต้องการทำในชุดกิจกรรม
2. ศึกษาหลักสูตรและเอกสารต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการทำ
3. กำหนดรูปแบบของชุดกิจกรรมเพื่อที่จะสามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้อง
4. กำหนดจุดประสงค์ในชุดกิจกรรมนั้นๆ
5. กำหนดสื่อและอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้
6. ออกแบบกิจกรรมในเรื่องนั้น ๆ โดยคำนึงถึงตัวผู้เรียนเป็นหลัก ทั้งด้านสติปัญญา ความสามารถ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ฯลฯ
7. จัดทำใบงานหรือแบบฝึกหัดที่ใช้ในชุดกิจกรรมเพื่อเป็นการฝึกฝนและตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน

8. กำหนดรูปแบบการประเมินผล โดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ อาจอยู่ในรูปของการทำแบบทดสอบ แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การประเมินจากรายงานหรือชิ้นงาน

จากการศึกษาขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรม สรุปได้ว่า ผู้สอนควรศึกษาเนื้อหาสาระอย่างละเอียด มีการวางแผนแบ่งหน่วยการเรียนรู้ กำหนดเนื้อหา จุดมุ่งหมาย กำหนดเวลาใช้กิจกรรม สื่อการสอน การวัดผลประเมินผล ทำการทดลองใช้เพื่อปรับปรุงข้อบกพร่อง แล้วนำชุดการสอนไปใช้จริง และสรุปผล

จิตวิทยาที่นำมาใช้ในชุดกิจกรรม

การนำจิตวิทยามาใช้ในชุดกิจกรรม มีดังนี้

บลูม (Bloom, 1976, pp. 115 – 124) กล่าวว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 4 ประการคือ

1. การให้แนวทาง (Cues) คือ คำอธิบายของครูที่ทำให้นักเรียนเข้าใจชัดเจนว่าเมื่อเรียนเรื่องนั้น ๆ แล้ว จะต้องมีความสามารถอย่างไร ต้องทำอะไรบ้าง
2. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ (Participation) เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้
3. การเสริมแรง (Reinforcement) ทั้งการเสริมแรงภายนอก เช่น สิ่งของ การกล่าวชื่นชม หรือการเสริมแรงภายในตัวนักเรียนเอง เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ฯลฯ
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง (Feedback and Corrections) จะต้องมีการแจ้งผลการเรียนและข้อบกพร่องให้นักเรียนทราบ

จากการศึกษาจิตวิทยาที่นำมาใช้ในชุดกิจกรรมดังกล่าว สรุปได้ว่า การเรียนการสอนหรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ครูต้องเป็นผู้คอยแนะนำและคอยกระตุ้นให้

นักเรียนเกิดการเรียนรู้มีการเสริมแรงขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมตามความสามารถของตนเองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531, หน้า 29 - 30) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะรวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ของสรรพภาพทางสมอง การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนด้านพุทธิพิสัย

พรณี คาโรจน์ (2542, หน้า 28) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสำเร็จที่ได้จากการกระทำหรือการแสดงออกทางการเรียน ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้ความพยายามในการที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการและสามารถตรวจสอบ หรือวัดความสำเร็จนั้นได้ด้วยเครื่องมือวัดผลทางการเรียน

อุดมลักษณ์ อุปจันทร์ (2547, หน้า 17) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จ ที่ได้รับจากความพยายามในการเรียนซึ่งประเมินได้จากคะแนนสอบ หรือผลงานที่ได้รับมอบหมายหรือจากทั้งสองอย่าง และผลของการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทำให้สามารถแยกกลุ่มของนักเรียนออกเป็นระดับต่าง ๆ เช่น สูง กลาง ต่ำ เป็นต้น

ไอแซกส์ อาโนลด์ แมคซีลี (Eysenck, Arnold, & Mcili, 1972, p. 6) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกตหรือการตรวจการบ้านหรืออาจได้ไปในรูปของเกรดจากโรงเรียนซึ่งต้องการอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลาานพอสมควรหรืออาจได้จากการวัดแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

กู๊ด (Good, 1973, p. 7) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ คือ การทำให้สำเร็จ (Accomplishment) หรือประสิทธิภาพทางด้านการกระทำในลักษณะที่กำหนดให้ หรือด้านความรู้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้หรือการกำหนดให้หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบให้หรือทั้งสองอย่าง

มีเรน (Mehren, 1976, p. 73) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชาซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลการวัด การเปลี่ยนแปลงและประสบการณ์การเรียนรู้ ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้วเกิดการเรียนรู้เท่าใด มีความสามารถชนิดใด โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ และการวัดผลตามสภาพจริง เพื่อบอกถึงคุณภาพการศึกษา

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การพัฒนาการสอนของครูให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น จึงต้องมีเครื่องมือในการวัดความสามารถ ของผู้เรียน โดยครูผู้สอนเลือกใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสามารถวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนได้ตรงจุดมุ่งหมายของการเรียนที่ครูผู้สอนกำหนดไว้ โดยมีนักการศึกษาให้ ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไว้ในแนวเดียวกัน ดังนี้

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2539, หน้า 28) ให้ความหมาย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบวัดความรู้เชิงวิชาการ มักใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เน้นการวัดความรู้ ความสามารถจากการเรียนรู้ในอดีตหรือสภาพปัจจุบันของแต่ละบุคคล

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545, หน้า 96) ให้ความหมาย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะและความสามารถทางวิชาการ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่า บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สมบูรณ์ ดันยะ (2545, หน้า 143) ให้ความหมาย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะและความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่า บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สำหรับแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์แบ่งออกได้เป็น

1. วัดด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบด้านความรู้ความสามารถทางการปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงให้เห็นเป็นผลปรากฏออกมา
2. แบบปากเปล่า การสอบแบบนี้มักจะทำเป็นรายบุคคล ซึ่งเป็นการสอบที่ต้องการดูแล เฉพาะอย่าง เช่น การอ่าน ซึ่งต้องการดูแลการใช้ถ้อยคำในการตอบคำถาม
3. แบบเขียนตอบ เป็นการสอบวัดที่ให้ผู้สอบเขียนเป็นตัวหนังสือตอบ ซึ่งมีรูปแบบ การตอบอยู่ 2 แบบ คือ
 - 3.1 แบบความเรียง ซึ่งได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง
 - 3.2 แบบจำกัดคำตอบ ซึ่งเป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำถามที่จะให้คำตอบ หรือกำหนดคำตอบมาให้เลือกซึ่งมีรูปแบบของคำถามคำตอบอยู่ 4 รูปแบบ คือ
 - 3.2.1 แบบเลือกทางใดทางหนึ่ง
 - 3.2.2 แบบจับคู่

3.2.3 แบบเติมคำ

3.2.4 แบบเลือกตอบ

จากการศึกษาความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังกล่าว สรุปได้ว่า ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต้องมีเครื่องมือวัด ซึ่งเครื่องมือวัดที่นิยมใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดพฤติกรรมด้านพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับสมรรถภาพทางสมองหรือสติปัญญาในการเรียนรู้ของผู้เรียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ซึ่ง ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 172 - 176) พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531, หน้า 165) เขาวดี วิบูลย์ศรี (2539, หน้า 205 - 215) ได้เสนอแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ที่เหมือนกันว่า ควรสร้างให้ครอบคลุมพฤติกรรมต่างๆ ที่ 6 ประเภท ซึ่งเรียงลำดับพฤติกรรมจากขั้นต่ำไปหาพฤติกรรมขั้นสูงสุด ดังนี้

1. ด้านความรู้ความจำ คือ การวัดความสามารถในการระลึกออกมาได้หรือจำได้นั่นเอง และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากการเรียนการสอนโดยตรงและจากการอ่านหนังสือ และตำราต่าง ๆ
2. ด้านความเข้าใจ คือ เป็นการวัดความสามารถในการจับใจความ การแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหตุการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ ได้ สามารถตีความหมายของเรื่องนั้นได้ หรือสามารถขยายความหรือนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้
3. ด้านการนำไปใช้ คือ ความสามารถนำความรู้ความเข้าใจ ในสิ่งต่าง ๆ หรือเรื่องราวที่ได้เรียนมาใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่ต่างไปจากที่เคยเรียน แต่ใช้หลักวิชาการรับร่วมกัน
4. ด้านการวิเคราะห์ คือ ความสามารถในการแยกแยะ ส่วนต่าง ๆ ของเหตุการณ์ เรื่องราว การกระทำข้อเท็จจริง หรือเนื้อหาต่าง ๆ ว่าประกอบด้วยอะไรบ้างมีจุดมุ่งหมายหรือประสงค์สิ่งใด เพื่อสกัดให้เห็นสิ่งที่เป็นสาระหรือแก่นสาร และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบเหล่านั้น ตลอดจนสกัดให้เห็นสิ่งที่เป็นหลักการที่เป็นกำเนิดที่ทำให้องค์ประกอบเหล่านั้นจับกันเป็นกลุ่มก้อน เป็นเรื่องราวขึ้นมาได้
5. ด้านการสังเคราะห์ คือ ความสามารถในการผสมส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกัน เป็นการวัดว่านักเรียนจะสามารถนำเอาความรู้แต่ละหน่วยมารวมกันจัดเป็นหน่วยใหม่ขึ้น หรือโครงสร้างใหม่ที่ต่างจากของเดิมได้หรือไม่เพื่อรวมเป็นข้อสรุปหรือข้อยุติ

6. ด้านการประเมินค่า คือ ความสามารถในการวินิจฉัยตีราคาโดยสรุปอย่างมีหลักเกณฑ์สิ่งที่ราคาอาจเป็นวัสดุ สิ่งของ ผลงานต่าง ๆ หรือความคิดเห็นก็ได้ในการประเมินค่านั้นต้องอาศัยเกณฑ์มาตรฐานประกอบการวินิจฉัย

จากการศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วในอดีต หรือสภาพปัจจุบันว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด ซึ่งมีทั้งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง อาจเป็นแบบอัตนัยหรือปรนัย และแบบทดสอบมาตรฐานที่สร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ

เจตคติ

ความหมายของเจตคติ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546, หน้า 321) ได้บัญญัติศัพท์ว่า เจตคติ คือ ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

วริยา อินพาเพียร (2546) กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียนภาษานั้นเกิดจากสภาวะแวดล้อมของตัวผู้เรียนเป็นสำคัญทั้งในด้านครอบครัว สังคมและวัฒนธรรม เจตคติมมีบทบาทที่สำคัญความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาวัฒนธรรมนั้น ๆ รวมทั้งความเหมาะสมในการสร้างแรงจูงใจของบทเรียนและกิจกรรม รวมไปถึงความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เมื่อผู้เรียนเข้าใจมองเห็นคุณค่าของภาษานั้นจึงเกิดความรักและเอาใจใส่ในการเรียนภาษานั้นทำให้ส่งผลในการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

สมทรง สวัสดิ์ (2549) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลอันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือต่อต้านก็ได้ ผู้สอนมิใช่สนใจเพียงเฉพาะสติปัญญาของผู้เรียนด้านเดียว อารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดก็สำคัญเช่นกัน (Caines & Caines, 2004 อ้างถึงใน สมทรง สวัสดิ์, 2549, หน้า 42 - 44)

จากการศึกษาความหมายของเจตคติ สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคิดเห็น ความเชื่อ และความรู้สึกของบุคคลที่มีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ หรือความโน้มเอียงที่จะแสดงออกต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สถาบัน สถานการณ์ เรื่องราวต่าง ๆ ไปในทางใดทางหนึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้าน คือ ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

องค์ประกอบของเจตคติ

เจตคติจะมีองค์ประกอบอะไรบ้าง นักจิตวิทยามีความเชื่อที่แตกต่างกันแต่ทุกคนพยายามค้นคว้าหาไปเรื่อย ๆ ปัจจุบันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่ 3 กลุ่ม (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 59)

1. เจตคติมีองค์ประกอบเดียว ตามแนวความคิดหรือแนวความเชื่อนี้พิจารณาได้จากนิยาม เจตคตินั้นเอง กลุ่มนี้จะมองเจตคติเกิดจากการประเมินเป้าหมายของเจตคติว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบ
2. เจตคติมีสององค์ประกอบ ตามแนวความคิดนี้มองเจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบด้านสติปัญญา และด้านความรู้สึก
3. เจตคติมีสามองค์ประกอบ แนวความคิดนี้เชื่อว่าเจตคติมี 3 องค์ประกอบ หรือ 3 ส่วน ได้แก่ ด้านสติปัญญา ด้านความรู้สึก ด้านพฤติกรรม

ลักษณะของเจตคติ

เจตคติมีลักษณะที่สำคัญหลาย ดังนี้ (ปราณี ทองคำ, 2539, หน้า 146 – 147 อ้างถึงใน ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 50)

1. เจตคติมีที่หมาย (Attitude Object) ซึ่งได้แก่ สิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น คน สถานที่ สิ่งของ สถานการณ์ หรือสิ่งที่เป็นธรรม เช่น เสรีภาพ ความรักประชาธิปไตย ฯลฯ
2. มีการระบุในแง่ดี-ไม่ดี (Evaluation Aspect) มีความผันแปรในทางบวกและทางลบ หรือในด้านการสนับสนุนหรือต่อต้าน
3. มีลักษณะคงทน (Relatively Enduring) เจตคติของคนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแม้ว่านักจิตวิทยาจะไม่ถือเป็นของถาวร แต่ลักษณะของความคงทนก็เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป เจตคติเปลี่ยนแปลงได้แต่การเปลี่ยนแปลงต้องใช้เวลาานาน
4. มีความพร้อมในการตอบสนอง (Readiness for Response) คือ มีความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดตามเจตคติที่เขามีอยู่ เช่น มีความพร้อมที่จะซื้อรถยนต์ถ้ามีเงิน ทั้งนี้เพราะมีเจตคติที่ดีต่อรถยนต์อยู่แล้ว เจตคตินับว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการทำงานอย่างหนึ่ง นอกจากความพร้อมและการตั้งใจ บุคคลที่มีเจตคติที่ดีต่อการทำงานจะช่วยให้ทำงานได้ผลทั้งนี้เพราะเจตคติเป็นต้นกำเนิดของความคิดและการแสดงการกระทำออกมานั่นเอง

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981, p. 68) กล่าวว่าการศึกษาภาษาต่างประเทศมีเจตคติเป็นกำลังสำคัญสู่ความสำเร็จของการเรียนรู้ นอกจากเจตคติของผู้เรียนดังกล่าวแล้วเจตคติที่มีต่อตัวครูและชั้นเรียนก็มีความสำคัญ ผู้เรียนที่มีความรู้สึกว่าการเรียนภาษาในชั้นเรียนมีความสนุกสนาน

ชอบผู้สอน จะใช้ความพยายามในการเรียนภาษามากขึ้น และถ้าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการนำภาษาไปใช้ได้จริงเกิดขึ้นบ่อยครั้ง จะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติเพื่อนำภาษาไปใช้ประโยชน์

จากการศึกษาลักษณะของเจตคติ สรุปได้ว่า เจตคติ เป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่เป็นแรงขับแรงจูงใจของบุคคลแสดงพฤติกรรมที่จะแสดงออกไปในทางต่อต้านหรือสนับสนุน ต่อสิ่งนั้นหรือสถานการณ์นั้น ถ้าทราบทัศนคติของบุคคลใดที่สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ โดยปกติคนเรามักแสดงพฤติกรรมในทิศทางที่สอดคล้องกับทัศนคติที่มีอยู่

หน้าที่และประโยชน์ของเจตคติ

เจตคติมีประโยชน์และหน้าที่ คือ

1. เป็นประโยชน์โดยการเป็นเครื่องมือปรับตัว และเป็นประโยชน์ในการใช้เพื่อทำการต่างๆ
2. ทำประโยชน์โดยการใช้ป้องกัน สภาวะจิตใจ หรือปกป้องสภาวะจิตของบุคคล เพราะความคิด หรือความเชื่อบางอย่าง สามารถทำให้ผู้เชื่อ หรือคิดสบายใจ ส่วนจะผิดจะถูกเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

3. เจตคติทำหน้าที่แสดงค่านิยมให้คนเห็นหรือรับรู้

4. มีประโยชน์หรือให้คุณประโยชน์ทางความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับผู้คนและสิ่งต่างๆ

5. ช่วยให้ผู้บุคคลมีหลักการและกฎเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมหรือช่วยพัฒนา

เครื่องมือการวัดเจตคติ

1. การสังเกต (Observation) เป็นวิธีการที่ใช้ตรวจสอบบุคคลอื่น โดยการเฝ้ามองอย่างมีจุดมุ่งหมาย และจดบันทึกพฤติกรรมอย่างมีแบบแผน เพื่อจะได้ทราบว่าบุคคลที่เราสังเกต มีเจตคติ ความเชื่อ และอุปนิสัยอย่างไร

2. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นวิธีการที่ผู้ศึกษาจะต้องออกไปถามบุคคลนั้นด้วยตนเองเป็นการพูดคุยกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย การวัดเจตคตินี้ต้องเตรียมข้อรายการที่จะถามไว้อย่างดี และตรงกับเป้าหมาย

3. การรายงานตนเอง (Self-Report) เป็นวิธีการให้ผู้ถูกสอบวัดแสดงความรู้สึกตามสิ่งเร้าที่เขาได้สัมผัส โดยมีสิ่งเร้าเป็นข้อคำถาม แบบทดสอบหรือมาตราวัดที่นิยมใช้กันมีแนวของเทอร์สโตน (Thurstone) ลิเคิร์ต (Likert) ออสกู๊ด (Ossgood) และกัตแมน (Guttman)

4. เทคนิคจินตนาการ (Projective Technique) เป็นการวัดเจตคติที่อาศัยสถานการณ์หลายอย่างเร้าผู้สอบ เช่นประโยคไม่สมบูรณ์ ภาพแปลกๆ เรื่องราวแปลกๆ ให้ผู้สอบจินตนาการออกมาแล้วตีความหมาย

5. การวัดทางสรีระภาพ (Physiological Measurement) เป็นการวัดที่อาศัยเครื่องมือไฟฟ้าเพื่อวัดความรู้สึกของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น คีใจ เสียใจ เครื่องมือแบบนี้ยังไม่พัฒนาดีพอจึงไม่มีคนนิยมใช้

6. วิธีสังคมมิติ โดยการให้กลุ่มรายงานเกี่ยวกับเจตคติของเขาต่อคนอื่น ๆ ในกลุ่มเดียวกัน

ชนิดของมาตรวัดเจตคติและการสร้าง

เจตคติเป็นพฤติกรรมภายในที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งตัวเราเองเท่านั้นที่ทราบ การวัดเจตคติโดยตรงจึงทำไม่ได้ แต่การศึกษาเจตคตินั้นสามารถกระทำได้เจตคติสามารถวัดได้ โดยการสร้างแบบวัดเจตคติเพื่อถามความรู้สึกต่อสิ่งเร้าในรูปของความชอบหรือไม่ชอบ แบบวัดเจตคติที่นิยมใช้มีอยู่ 3 - 4 วิธี คือ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 48)

1. วิธีลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) เป็นวิธีการวัดเจตคติที่รู้จักกันแพร่หลายมากที่สุดวิธีหนึ่ง การวัดเจตคติของลิเคิร์ต เริ่มด้วยการรวบรวมหรือเรียบเรียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ต้องการจะศึกษาให้ความหมายสิ่งที่ต้องการจะวัดให้แน่นอน ชัดเจน และครอบคลุมขอบเขตเนื้อหาที่ต้องการวัดทั้งหมด และข้อความที่สร้างขึ้นต้องประกอบไปด้วยข้อความที่สนับสนุนและต่อต้านในเรื่องที่ต้องการจะวัด กล่าวคือ มีข้อความที่เป็นบวกและเป็นลบคละกัน ไป และนำข้อความที่รวบรวมได้ไปลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะทำการศึกษา โดยกำหนดคำตอบของแต่ละข้อความให้เลือกตอบคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง การให้คะแนนนั้น จะขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความว่าเป็นข้อความที่สนับสนุนหรือเป็นบวก ถ้าตอบเห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 5 คะแนน และลดลงไปจนถึงตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 1 คะแนน ส่วนข้อความที่ต่อต้านหรือเป็นลบ ถ้าตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 5 คะแนน และลดลงเรื่อย ๆ ไปจนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนน 1 คะแนน คะแนนของผู้ตอบแต่ละคนในแบบวัดเจตคติ คือผลรวมของคะแนนทุกข้อในแบบวัดเจตคติ ซึ่งลิเคิร์ตถือว่าผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดย่อมมีโอกาสที่จะตอบเห็นด้วย กับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นมาก และในทำนองเดียวกัน ผู้ที่มีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งใดนั้น โอกาสที่จะเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็มีน้อยและโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นจะมีมาก คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงเจตคติของผู้ตอบในแบบวัดเจตคติของแต่ละคน

2. วิธีเทอร์สโตนสเกล (Thurstone, 1974, p. 226) วิธีการวัดแบบเทอร์สโตนนี้เน้นปัญหาด้านการมีช่วงเท่ากัน มากกว่าการวัดแบบอื่น ซึ่งในทางปฏิบัติ หมายถึง วิธีการให้น้ำหนักหรือคะแนนแต่ละข้อความที่ประกอบขึ้นมาเป็นสเกล ข้อความแต่ละข้อความจะมีน้ำหนักในแต่ละช่วงเท่ากันโดยเทอร์สโตนยึดหลักที่ว่า “คุณลักษณะใด ๆ ในความรู้สึกของคนเรานั้นจะมีตั้งแต่เห็น

ด้วยน้อยที่สุด ไปจนถึงเห็นด้วยมากที่สุด” โดยจะแบ่งช่วงความรู้สึกออกเป็น 11 ช่วงเท่า ๆ กัน ความคิดเห็นแต่ละข้อความจะมีน้ำหนักค่าเจตคติต่างกัน ไปจะอยู่ในช่วงไหนนั้นก็แล้วแต่ข้อความ คิดเห็นนั้น

3. วิธีกัทแมน สเกล (Guttman Scale) จากข้อบกพร่องเทอร์สโตนสเกลและลิเคิร์ตสเกล ในเรื่องเกี่ยวกับความหมายของคะแนนและความเป็นมิติเดียวกันตลอดจนความสามารถในการนำคะแนนมาสร้างเป็นสเกลใช้แก่ข้อบกพร่องที่กัทแมนได้ให้ความสนใจและคิดหาวิธีสร้างสเกลที่มีคุณสมบัติเด่น

4. วิธีการหาความแตกต่างของความหมาย (Semantic Differential) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความคิดรวบยอด (Concepts) ของบุคคลแต่ละบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ผู้ที่คิดวิธีนี้ คือ ชาร์ล ออสกู๊ด (Charles E. Osgood) และผู้ร่วมงาน เป็นการศึกษาถึงความหมายของสิ่งต่าง ๆ ตามความคิดเห็นของกลุ่มที่จะศึกษาโดยการให้ประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ต้องการวัด อาจจะเป็นสถานที่ บุคคล เหตุการณ์ ฯลฯ การประมาณค่านั้นใช้คำคุณศัพท์ ซึ่งตรงกันข้าม และมีลำดับของความมากน้อยจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่งรวมทั้งหมด 7 อันดับ (บางครั้งใช้ 5 หรือ 3 อันดับ) ในการที่จะให้ผู้ตอบประเมินค่ามาก หรือน้อยนี้ทำให้เชื่อได้ว่าแบบวัดนี้สามารถใช้วัดเจตคติของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ได้ และสามารถเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของกลุ่มต่าง ๆ ได้

จะเห็นได้ว่า การวัดเจตคติมีหลายวิธี และวิธีของลิเคิร์ตสเกล เป็นวิธีที่นิยมใช้กันแพร่หลาย สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้นำวิธีของลิเคิร์ตสเกล ชนิด 5 ระดับ เพื่อวัดระดับความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้เรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ไพรินทร์ พ่วงจันทร์ (2542) ศึกษาผลการสร้างชุดการสอนฝึกทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ชุดการสอนฝึกพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 92.5/93.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

อัจฉรา พึ่งเจริญ (2543) ศึกษาผลการสร้างชุดการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 89.44/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และการเรียนโดยชุดการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

วนิดา ต้นสุวรรณรัตน์ (2543) ศึกษาผลการสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพ 84.67/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งเอาไว้ และการเรียนโดยชุดกิจกรรม การสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

สมใจ ธีระนันท์ (2544) ศึกษาผลการสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพ 88.40/95.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งเอาไว้ และคะแนนของนักเรียนที่ได้จาก การทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน โดยใช้ชุดการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนิสา รื่นเริง (2545) ศึกษาผลการพัฒนาชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง “คำสรรพนาม” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง “คำสรรพนาม” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

วริยา อินพาเพียร (2546) ศึกษาผลการพัฒนาชุดการสอนเพลงและการศึกษาทัศนคติใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหอเชฟอุปถัมภ์ จังหวัด นครปฐม พบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนเพลงภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ 81.20/80.00 ซึ่งถือว่า มีประสิทธิภาพดีมาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากเรียนโดยใช้ชุด การสอนเพลงภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้ชุดการสอนเพลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่มีระดับ 0.05 และนักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังจากการใช้ชุดการสอน เพลงไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วราพร ไชยเขียว (2548) ศึกษาผลการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อ ฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงเกณฑ์ 50/50 และ ความพึงพอใจของนักเรียนต่อบรรยากาศการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะ การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดีมาก พบว่า ชุดการสอนวิชา ภาษาอังกฤษเรื่อง “คำสรรพนาม” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ปัญญาภรณ์ อินจรรย์ (2549) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้ รูปแบบซิปปา (Cippa Model) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบซิปปา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบซิปปา สูงกว่าเกณฑ์คะแนนที่กำหนด โดยผู้เชี่ยวชาญ
3. จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบซิปปา มีพฤติกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา ครบทั้ง 5 ด้าน มากกว่าร้อยละ 80

4. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบซิปปา อยู่ในระดับดี

สมทรง สวัสดิ์ (2549) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษ ที่ใช้หลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ระยอง ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถทางด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีเจตคติต่อชุดกิจกรรมการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษที่ใช้หลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ระยอง สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

งานวิจัยต่างประเทศ

แมคโดนัลด์ (Macdonald, 1971) ได้ทำการวิจัยเรื่องพัฒนาการและการประเมินค่าของชุดการเรียนการสอนแบบใส่สื่อประสม เพื่อเรียนด้วยตนเอง สำหรับใช้กับการสอนภาษาอังกฤษแบบซ่อมเสริมในวิทยาลัยชุมชนชาวเมือง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบเปรียบเทียบผลของความสำเร็จและทัศนคติวิธีการสอน โดยใช้ชุดการสอนแบบสื่อประสมเพื่อเรียนด้วยตนเองกับวิธีการสอนแบบธรรมดาที่ใช้บรรยายและอภิปราย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักศึกษาจำนวน 126 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยกลุ่มทดลองดำเนินการสอนโดยใช้ชุดการสอนที่ใช้สื่อประสม 3 กล้อง กลุ่มควบคุมดำเนินการสอนแบบธรรมดา ผลการวิจัยพบว่า การเรียนโดยใช้ชุดการสอนมีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนโดยวิธีธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนกลุ่มทดลองมีทัศนคติในระดับสูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการเรียนโดยใช้ชุดการเรียนการสอนช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียน

แมคโคลแมน (McColman, 1972) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการสอน กิจกรรมกลุ่มในการสอนนักเรียนระดับ 9 จำนวน 24 ห้อง โดยจัดการเรียนการสอน ห้องละ 3 กลุ่ม รวม 72 กลุ่ม โดยคำนึงถึงสติปัญญา อายุ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทัศนคติต่อการโรงเรียน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้ชุดการสอนร่วมกับการอภิปรายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าใช้ชุดการสอนอย่างเดียว และสอนแบบปกติที่ระดับนัยสำคัญ .01

อลสัน (Olson, 1975) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดการสอนในการศึกษาแผนใหม่ที่ใช้เป็นโครงการเริ่มทดลองสำหรับโรงเรียนในเขตควานา รัฐเวอร์จิเนียตะวันตก สหรัฐอเมริกา พบว่า การศึกษาที่ใช้ชุดการสอนให้ผลการสอนดีกว่าสอนโดยไม่ใช้ชุดการสอน

เคอร์ (Kerr, 1975) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านความรู้สึกรักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้ชุดการเรียนระยะสั้นกับการสอนปกติพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาที่เรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ

จากการศึกษาผลการวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้น สามารถสรุปได้ว่าการนำชุดกิจกรรมมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนภาษาของนักเรียนการพัฒนาสูงขึ้น สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากชุดกิจกรรมสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ และชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้